

Hans Jacob Sørensen: Jeg takker det ærede Medlem Hr. Vanggaard for den Velvillie, han viste overfor den Tanke, jeg har fremsat her i Tinget under denne Sags Behandling, men jeg vil gerne have oplyst, hvorvidt det ærede Medlem mener, at den Mønstringstjeneste, som han gentagende nævnte i sin Tale, er nødvendig, om han ikke, som den gamle Skytte- og Idrætsforeningsmand han er, tror, at der gennem Skytte- og Idrætsforeninger kunde foranstaltes en Prøve i de Hovedfag, jeg nævnte, Skydning, Gymnastik og Marchøvelser af en saadan Art, at man fuldt ud kunde stole paa, at naar disse Foreninger havde ladet den afholde og havde ladet de og de Folk bestaa den, saa kunde disse ogsaa præstere det og det, en Prøve af en saadan Art, at man vidste, at man kunde være sikker paa, at de Folk, der havde bestaaet den, virkelig havde en vis Træning og havde bestaaet en Prøve, der havde en virkelig Værdi.

Jeg udtalte i mit Foredrag, at jeg saa med Betænkelighed paa en Landstorm af den Art, som det konservative Folkeparti foreslaar, fordi jeg mente, at Hærens Rammer derved blev udvidet stærkt. Gennem den Tanke, jeg har tilladt mig at fremføre, mener jeg, at vi faar sikret en stor Part af den danske Ungdom en fysisk Træning og derigennem ogsaa skabt Mulighed for, at vi har til Stede i Landet i Tilfælde af, at der skulde komme en Krigstid, hvad jeg ikke haaber, Folk som kunde indtræde i Landstormen under saa farlige Forhold.

Sundbo: Ja, jeg vil ogsaa gerne udtale min Anerkendelse af det ærede Medlem Hr. Vanggaards Tale; for det var jo en Tale lige i Centrum, lige om det Punkt, hvorefter Forliget skal laves, nemlig om Landstormen; og det glæder mig derfor, at det ærede Medlem Hr. Vanggaard, i Modsætning til de ærede Talere af Venstre ellers, sagde ren Besked paa det Omraade, og jeg tænker mig, at de 3 store berømte P'er i det konservative Folkeparti vil give det ærede Medlem Hr. Vanggaard Ug for den Tale. Det vil være et Fingerpeg om, hvor de skal hugge ind, naar de skal have Forliget lavet.

I øvrigt maa jeg sige, at denne Debat er den mærkeligste Debat, jeg nogen Sinde

har været ude for. Det har ikke været mig muligt ved at sidde her og høre paa Forhandlingerne at faa Besked paa, hvad det er, Regeringspartierne ønsker gennemført. For det første maatte jeg ikke faa Lov til at — læse; den højtærede Forsvarsminister vilde ikke tillade mig at læse, hvad der var skrevet om det militære Spørgsmaal og de Lovforslag, som den højtærede Forsvarsminister selv forelægger. Saa tænkte jeg naturligvis: den højtærede Forsvarsminister er jo en Ven af det levende Ord, saa man maa jo kunne høre sig til, hvad det er, de Herrer vil. Derfor satte jeg mig stille hen for at høre paa Ordførerne for det højtærede Regeringsparti og for det konservative Folkeparti og de øvrige Medlemmer af de to Partier, som har talt; men det har ikke været mig muligt at finde ud af, hvad det er, de vil have fremmet. Derimod er jeg blevet klar over een Ting, nemlig at det ærede Medlem Hr. P. Munch er en meget berømt Mand. Det er muligt, at jeg har undervurderet det ærede Medlem tidligere, og i saa Fald er jeg blevet haardt straffet. Nu har jeg siddet og hørt om det ærede Medlem i 8 Dage, om Dagen og om Aftenen, og hver Gang har jeg faaet serveret af Talerne af de to konservative Partier, at det ærede Medlem Hr. P. Munch havde sagt saadan i 1907 og gjort saadan i 1914, og nu sagde han desværre det samme igen som i 1907. Det har jeg hørt paa saa længe, at jeg er blevet klar over, at en mere berømt Mand har vi ikke her i Landet.

Det forbavser mig imidlertid, at Regeringspartierne ikke først og fremmest fortæller noget om deres eget Forslag, men vil udbasune, hvor berømt det ærede Medlem Hr. P. Munch er; men naar man mener, at det er den rigtige Metode, kan jeg ikke have noget derimod. Metoden fik en yderligere Stadfæstelse ved den Begrænsning, at man kun skal tale om de andres Forslag og om, hvad de andre mener, men ikke om sit eget; man skal ikke tale om Militærvæsen og Udenrigspolitik eller noget, der vedrører Forsvarssagen, men derimod om, hvad det ærede Medlem Hr. P. Munch har gjort i Tidernes Løb. Dette Princip stadfæstedes nemlig, da det ærede Medlem Hr. Holstein havde Ordet. Han var for saa vidt saglig, som han kom ind paa selve Spørgsmaalet om andre Landes Militær-